

[Wilhelm]

ler. Man vil samarbejde til højre fra det partis side, og det er jo pudsigt, fordi det, man har tilfælles med højrefløjenspartierne, er ikke alle de områder, jeg her har nævnt, og som de radikale vælgere tror er de radikale mærkesager, men kun den ene ting: indkomstpoltikkens udemokratiske indgreb over for folk på arbejdsmarkedet. Det er det eneste, man kan lave sammen med højre, men det har man altså hidtil prioriteret væsentlig højere end alle de ting, som er klassiske radikale mærkesager, som man slår sig op på i valgkampe, og som man bilder sine vælgere ind at man slås for, men som man ved at man, når det kommer til stykket, kun kan komme nogle skridt med ved samarbejde med venstrefløjen.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg bemærkede, at ministeren sagde, at de velhavende udnyttede systemet nu, og vi er helt enige i, at de i alt fald har muligheden, ikke at alle gør det, men man skulle jo også være om ikke imbecil så uklog, hvis man ikke gjorde det. Samtidig sagde ministeren, at det var de samme mennesker, der havde mulighed for at få store lodder i de skattefrie fonde. Det har ministeren heller ikke uret i. Samtidig sagde ministeren, at venstrefløjen – hvis ministeren hører til venstrefløjen – har lidt af marginalsyge. Ja, det må vi sandt for dyden sige at man har. Og at højrefløjen har lidt af fradragssyge. Og det må vi, som mener at bevæge os på midten, sandt for dyden også sige at man har. Og kun ved at ændre dette, kun ved at opgive disse bastioner har man mulighed for at lave et ordentligt skattesystem. Det er vi helt enige i. Derfor vil vi også gerne være med til at lave et ordentligt skattesystem, og vi mener, at nu var muligheden der for at lave en fuldstændig proportional beskatning samtidig med, at man fører progressionen i bund på en eller anden måde. Det er den eneste måde, i alt fald efter vores opfattelse, hvorpå det er muligt at begrænse de fradrag, vi har i øjeblikket, eller i alt fald gøre dem ensartede, samtidig med at vi fastholder en progression, og samtidig med at mennesker får frihed til at vælge deres samlivsform.

Det må jeg sige til hr. Tastesen, som siger: kom med nogle forslag! Jeg tror nok, hr. Tastesen ved, hvad vi vil. Hr. Tastesen ved ud-

mærket, hvilken skattereform vi ønsker. Vi har måske fremlagt vores forslag enkeltvis, ikke samlet, men man ved udmærket, hvad vores målsætning er. Hr. Tastesen ønsker kun at forsvare de nyrige, mens de i den anden side samtidig ønsker at forsvare de gammelrige. Vi ønsker derimod, at man skal have frihed på den måde, at man beskattes ens, uanset hvordan ens familiemæssige og arbejdsmæssige status er, men det vil man ikke fra den side, fordi man har en ganske bestemt politisk målsætning med familien. Jeg ved nok, at jeg måske er den eneste, der plæderer for familien efterhånden herinde; sådan ser det i alt fald ud, men skattemæssigt er jeg også nødt til at tage hensyn dertil. Hr. Tastesen plæderer for, at begge to skal ud på arbejdsmarkedet, så skal de få en belønning, men vælger de en anden fordeling, skal de skam straffes. Det, vi ønsker, vil hr. Tastesen måske sige, er noget ensidigt, vi kører frem med ensidige postulater hele tiden. Jeg vil sige, at vi er nøjagtigt lige så ensidige som en af hr. Tastesens læremestre eller filosoffer, professor Hal Koch, som sagde: vi er bundet af den ensidighed, som giver mennesket mulighed for frit at vælge, uden at andre hverken på den ene eller anden måde, heller ikke igennem økonomien, skal pålægge dem at vælge noget bestemt. Det er dér, vi står, og det er i grunden på gammel socialdemokratisk grund. Desværre har hr. Tastesen og hans parti forladt denne grundvold.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er en meget kort bemærkning til hr. Wilhelm. Det er øjensynlig ikke gået op for hr. Wilhelm, at når vi er betænkelige ved at samarbejde med venstrefløjen, er det ikke, fordi den er venstrefløj, men fordi den undertiden har nogle særdeles besynderlige opfattelser af, hvad der skal ske. Jeg ved jo, at hr. Wilhelm's parti, ikke hr. Wilhelm selv, men hr. Wilhelm's parti, er parat til at kæmpe for ytringsfriheden, indtil vi får socialisme, men så skal den pludselig ikke gælde mere. Det er øjensynlig ud fra samme betragtninger som dem, der står i bogen »Dr. Mabuses Nye Testamente« af Ehnmark og Enquist, at man ikke, når man har demokrati, kan have ytringsfrihed, for det er jo en indskrænkning af folkets magt, og det vil